

FARNÍ INFORMÁTOR

2. NEDĚLE ADVENTNÍ – 4. PROSINCE 2005

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství a dej nám svou spásu!

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, volejme k nebeskému Otci, který nás povolal do společenství se svým Synem, Ježíšem Kristem, našim Pánem:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

● Prosme za lidi světa, aby nežili v klamně iluzi, že smysl života najdou i bez Boha, ale uprostřed svých bezradností dokázali vyznat: „Bože zástupů, vrať se. Už od tebe neustoupíme, zachovej nás na živu a budeme velebit tvé jméno.

● Prosme, aby touha po živém Bohu byla v každém z nás podnětem k důvěrné modlitbě, abychom v bdělosti srdce dokázali poznávat vůli Pána, který každému z nás svěřil na této zemi zcela jedinečné poslání.

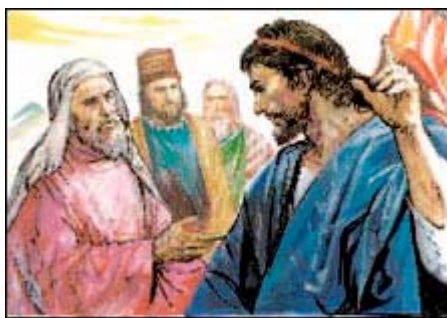
● Prosme za všechny pokřtěné naší farnosti, aby si uvědomili, že doba adventní je výzvou k přijetí Boží milosti, která nám byla dána v Ježíši Kristu, v němž se nám dostalo bohatství všeho druhu jak v nauce, tak v poznání.

● Ať stále více roste naše vědomí, že v každém okamžiku života Bůh tajemně, ale skutečně jedná; že “přichází”, aby se s námi setkal a dal nám podíl na své spásě.

● Za všechny věrné zemřelé, ať mají účast na slávě, kterou jsi připravil těm, kdo bdí.

K: Věrný Bože, tys nás povolal, abychom měli společenství s tvým Synem, Ježíšem Kristem, našim Pánem. Dej, ať nezbloudíme z tvých cest, ale v každodennosti svého adventu vytrváme až do konce. neboť ty žiješ a kraluješ po všechny věky věků. **L:** Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE ADVENTNÍ

1. ČTENÍ – Iz 40,1-5.9-11

Těšte, těšte můj národ – praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho robota, odčiněna jeho vina, vzal totiž z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na stepi připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezku našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je kopcovité, ať je nížinou, co je

hrbolaté, ať je rovinou! Zjeví se Hospodinova velebnost; každé tělo uzří jeho spásu. Hospodinova ústa to řekla.“ Vystup na vysokou horu, Sióne, který hlásáš radostnou zvěst, mocně pozdvihni svůj hlas, Jeruzaléme, který hlásáš radostnou zvěst! Neboj se, nahlas řekni judským městům: „Hle, váš Bůh! Hle, Pán, Hospodin, přichází v síle, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem je shromažďuje, ve svém klínu beránky nese, ovce s mláďaty pomalu vede.“

ŽALM 85

Kéž mohu slyšet, co mluví Hospodin, Bůh: – jistě mluví o pokoji pro svůj lid a pro své svaté. – Jistě je blízko jeho spása těm, kteří se ho bojí, – aby sídlila jeho velebnost v naší zemi. Milosrdenství a věrnost se potkají, – políbí se spravedlnost a pokoj. – Věrnost vypučí ze země, – spravedlnost shlédne z nebe. Hospodin též popřeje dobro – a naše země vydá plody. – Spravedlnost bude ho předcházet – a spása mu půjde v patách.

2. ČTENÍ – 2 PETR 3,8-9

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žářem a země i všecko na ní bude souzeno. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - MK 1,1-8

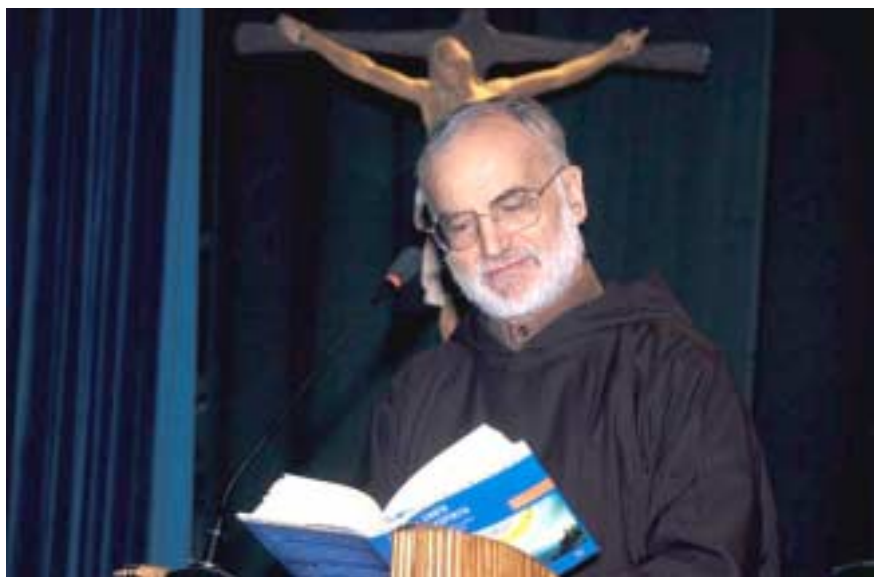
Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím:

Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“

Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. (Jan) kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánku. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

HLAS NA POUŠTI

/komentář papežského kazatele P. Raniero Cantalamessy, ofm/

Druhé neděli adventní zcela dominuje postava Jana Křtitele.

V evangeliu vystupuje do popředí definice, kterou o sobě dává: „Hlas volajícího na poušti: připravte cestu Pánu“. Poušť je v dnešní době zneklidňující slovo. Poušť zaujímá téměř 33% zemského povrchu, a vzhledem k fenoménu desertifikace je na hrozivém postupu. Stovky tisíc hektarů úrodné půdy se rok co rok

mění v poušť. Kolem 135 miliónů lidí muselo v posledních letech opustit svá rodiště před šířící se pouští.

Ale existuje i jiná poušť: ne vně, nýbrž v našem nitru; ne na okraji našich měst, ale uprostřed nich. Je to vyprahlost lidských vztahů, samota, nezáměr, anonymita. Poušť je místem, kde i když křičíš, nikdo tě neslyší; ležíš-li bezmocně v prachu země, nemáš po boku nikoho; napadne-li tě dravá zvěř, nikdo ti nepomůže; zakusíš-li velkou radost či velký žal, nemáš, kdo by jej s tebou sdílel. A nedochází k tomu snad v mnoha našich městech? není snad naše pohnutí a volání často křikem na poušti?

Ještě nebezpečnější poušť je ta, kterou každý z nás nosí v sobě. Právě srdce se může stát pouští: vyprahlou, mrtvou, bez citu, bez naděje, plnou písku. „Kosti sépie“, řekl by prorok. Proč se mnozí nedokáží odtrhnout od práce, vypnout mobil, rádio, kompaktní disk..? Bojí se, že stanou na poušti. Říká se, že příroda má hrůzu z prázdnoty (horror vacui), ale i člověk prchá před prázdnotou. Budeme-li se poctivě zpytovat, uvidíme kolik věcí každý z nás dělá jen proto, aby nebyl sám, tváří v tvář sám se sebou a s realitou.

Čím více se rozvíjejí sdělovací prostředky, tím více se vytrácí pravá komunikace. obviňuje se televize, že uhasila rozhovory v rodinách a mnohdy je to pravda. Ale musíme připustit, že televize velmi často jen vyplňuje prázdnotu, která tam už je.

Evangelium, jak jsme slyšeli, mluví o hlasu, který jednoho dne zazněl na poušti. Hlásal velkou novinu: „Uprostřed vás stojí ten, kterého neznáte, ten, který přichází za mnou a jemuž nejsem rozvázat řemínek u opánek“.

Jan Křtitel ohlašuje příchod Mesiáše na zemi prostými slovy, řekli bychom rolnickými (řemínky u opánek, mlat, vějička, zrna, plevy), ale jak účinnými! Dostalo se mu nesmírného úkolu zatřást světem v jeho netečnosti, probudit ho z hlubokého spánku. když se čekání protahuje, přichází únava a jde se kupředu jen silou setrvačnosti. Myšlenka, že by se něco mohlo změnit a očekávané skutečně přijít, se časem jeví stále nemožnějším.

O tomto očekávání se po staletí mluvilo mlhavými a otažitými pojmy: „V oněch dnech...; v poslední dny...“. A hle, nyní vystupuje někdo, kdo s jistotou prohlašuje: „Hle! Beránek Boží! Hle ten, který křtí Duchem svatým!“ (srv. Jan 1,29.33). Jaké chvění po těle muselo proběhnout u jeho posluchačů! Způsob, jak Ježíš dá rozkvést poušti je právě ono „pokřtít ji Duchem svatým“. Duch svatý je zosobněnou láskou a láska je jediným „deštěm“, který dokáže zastavit postupující duchovní „desertifikaci“ naší planety.

MODLITBA JANA PAVLA II. K NEPOSKVRNĚNÉ PANNĚ

O SLAVNOSTI NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE U SOCHY NA PIAZZA SPAGNA, ŘÍM, 8.12.2004

Neposkvrněná Panno!

Opět jsme zde,
abychom Ti vzdali hold u tohoto sloupu,
z něhož s láskou bdíš nad Římem a nad celým světem,
od chvíle, kdy před 150 lety blahoslavený Pius IX. prohlásil za pravdu katolické víry
tvé uchránění od veškeré poskvrny hříchu,
vzhledem ke smrti a vzkříšení
tvého Syna, Ježíše Krista.

Neposkvrněná Panno!

Tvá nedotčená duchovní krása je nám živým zdrojem důvěry a naděje.
Mít tě za Matku, svatá Panno, nás posiluje na životní cestě
jako záruka věčné spásy.
Proto se utíkáme s důvěrou k Tobě, ó Maria.
Pomoz nám budovat svět,
v němž bude vždy milován a chráněn lidský život,
z něhož budou vyhoštěny všechny formy násilí,
kde všichni budou vytrvale hledat mír.

Neposkvrněná Panno!

V tomto roce eucharistie
nám dej s obnovenou vírou a vroucí láskou slavit a adorat
svaté tajemství Kristova Těla a Krve.
Ve tvé škole, ó ženo eucharistická ženo,
nás nauč vzpomínat na úžasná díla,
jež Bůh nepřestává konat v srdcích lidí.
Svatá Panno, s mateřskou starostlivostí
veď stále naše kroky po cestách dobra. Amen.

URBIS ET ORBIS D E C R E T U M
Christifidelibus Indulgentia plenaria conceditur
die VIII Decembris currentis anni,
in sollemnitate Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis,
quadragesima anniversaria die
ex quo Servus Dei Paulus VI, Summus Pontifex,
Concilio Oecumenico Vaticano II finem imposuit

*O slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince letošního roku,
u příležitosti čtyřicátého výročí dne,
kdy papež Pavel VI. ukončil II. vatikánský koncil
se věřícím udělují plnomocné odpustky*

Stále je třeba s vděčností připomínat úžasná Boží díla a dobrodiní vůči svému lidu, zvláště pak ve dnech výročních slavení událostí, které byly pro život Církve nesmírně důležité. Nyní se blíží 8. prosinec, posvátný den Neposkvrněného početí Panny Marie, kdy tomu bude čtyřicet let, co Boží služebník papež Pavel VI., který prohlásil Pannu Marii Matkou Církve, při uzavírání druhého vatikánského ekumenického koncilu, vzdal velké chvály Panně Marii, která – jakožto Kristova Matka, je Matkou Boží a duchovní Matkou nás všech.

Papež Benedikt XVI. vzdá o této slavnosti veřejnou poctu chvály neposkvrněné Panně a vroucně si přeje, aby se k němu v duchu připojila celá Církev, aby tak všichni věřící – spojení ve jménu společné Matky, byli víc a více utvrzeni ve víře, přilnuli k větší oddanosti ke Kristu a vroucnější láskou milovali své bližní: odtud – jak s velkou moudrostí učí II. vatikánský koncil – pramení díla milosrdenství vůči nuzným, zachovávání spravedlnosti, záštita a hledání míru.

Proto Svatý Otec, jemuž velmi leží na srdci, aby rostla láska a důvěra věřících k panenské Matce Boží a aby se jejich život - s pomocí a po příkladu Její svatosti – věrně přizpůsobil moudrému učení II. vatikánského koncilu, v hierarchickém společenství s Ním a vlastními biskupy, velkodušně udělil *dar plnomocných odpustků*, které lze získat za obvyklých podmínek (svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysly Svatého Otce), s duší zcela vzdálenou náklonnosti k jakémukoli hříchu, o nadcházející slavnosti Neposkvrněného Početí, věřícím, kteří se zúčastní pobožnosti k její poctě anebo otevřeně vydají svědectví mariánské úcty před obrazem Neposkvrněné Panny Marie, vystaveném veřejné úctě, a připojí modlitbu Otče náš a Věřím a některou z invokací Neposkvrněné (např. „Celá krásná jsi, ó Maria, a poskvrna prvního hříchu se tě nedotkla“, „Královno, počatá bez poskvrny prvotního hříchu, oroduj za nás“).

Konečně, i věřící, kterým v tom brání nemoc či jiný oprávněný důvod, mohou v tento den získat stejný *dar plnomocných odpustků* doma či tam, kde se nacházejí, jestliže s duší zcela vzdálenou jakémukoli hříchu a s úmyslem splnit výše uvedené podmínky, jakmile jim to bude možné, se v duchu a touze v modlitbách k Neposkvrněné připojí k úmyslům Svatého Otce a pomodlí se Otče náš a Věřím.

Tento dekret má platnost pouze pro tentokrát.

Dáno v Římě, v sídle Apoštolské Penitenzierie, 8. listopadu 2005, o Posvěcení bazilik sv. Petra a Pavla, apoštolů.

JAMES FRANCIS S.R.C. Card. STAFFORD, *Vrchní Penitenciář*
Gianfranco Girotti, O.F.M. Conv., *Regent*

„CELÁ KRÁSNÁ JSI, Ó MARIA“

/komentář papežského kazatele P. Raniero Cantalamessy, ofm k slavnosti neposkvrněného Početí Panny Marie/

Když říkáme, že Panna Maria je Neposkvrněné Početí, konstatujeme dvě věci – jednu negativní a druhou pozitivní: negativně, že byla počata bez „poskvrny“ prvotního hříchu; pozitivně, že už přišla na svět plná milosti. V tomto slově spočívá výklad všeho čím Maria je. Evangelium této slavnosti to zdůrazňuje, když nám předkládá slova anděla: „Buď zdráva, milosti plná, Pán s tebou“.

Slovo milost má dva významy. Může znamenat přízeň, odpuštění, amnestii,

jako když říkáme, že odsouzený k smrti dostal milost. Ale může znamenat i krásu, vzlet, přitažlivost. Dnešní svět dobře zná tento druhý význam milosti, ba je dokonce jediným, který zná.

I v Bibli má milost dva významy. Označuje především a primárně nezaslouženou Boží přízeň, která se v přítomnosti hříchu překládá v odpuštění a milosrdenství; ale označuje i krásu, která vyvěrá z této Boží přízně, to co nazýváme stav milosti.

Oba tyto významy milosti nacházíme v Marii. Ona je „plná milosti“ především proto, že je předmětem Boží přízně a jedinečného vyvolení. I ona byla „omilostněna“, čili zachráněna“ Kristovou milostí (byla uchráněna prvotního hříchu „vzhledem ke Kristovým zásluhám“!). Ale je „plná milosti“ i ve smyslu, že Boží vyvolení ji učinilo zářivou, bez poskvrny „celou krásnou“, „tota pulchra“, jak o dnešním svátku zpívá Církev.

Jestliže Neposkvrněné Početí je svátkem milosti a krásy, má i nám dnes říci cosi velmi významného. Krása se dotýká nás všech, je jednom z nehlubších motivů lidského jednání. Láska k ní nás všechny spojuje. Můžeme se rozcházet v tom, co je krásné, ale všichni jsme krásou přitahováni. „Krása zachrání svět“, řekl Dostojevskij. Ale hned musíme dodat, svět může být i krásou zatracen.“

Proč se tak často krása mění ve smrtelnou past a je příčinou zločinů a hořkých slz? Proč tolik zosobnění krásy, počínaje Homérovou Helenou, bylo příčinou nevýslovných zármutků a tragédií, a proč tolik moderních mýtů krásy (poslední z nich Marilyn Monroe) skončilo tak smutně?

Pascal říká, že ve světě existují tři řády velikosti, či kategorie hodnot: řád těl a hmotných věcí, řád inteligence a génia, a řád dobra a svatosti. K prvnímu řádu patří síla a hmotné bohatství; génius, věda a umění náleží k druhému řádu; dobro, svatost a milost patří do třetího řádu. Mezi každou z těchto úrovní a následující existuje téměř nekonečný kvalitativní skok. Géniu nic nepřidá ani nic neubere skutečnost, že je chudý nebo bohatý, krásný či nevzhledný; jeho velikost leží v jiné a vyšší rovině. Stejně světcí nic nepřidá a ni neubere, že je silný či slabý, bohatý či chudý, génius či nevzdělaný: jeho velikost leží v jiné a nekonečně vyšší rovině. Hudební skladatel Gounod říkával, že kapka svatosti má větší hodnotu, než oceán génia.

Vše, co Pascal říká o velikosti obecně, se vztahuje i na krásu. Existují tři druhy krásy: krása fyzická či tělesná, krása intelektuální či estetická, a krása morální a duchovní. i zde mezi jedním a následným řádem je propast.

Krása Neposkvrněné Panny Marie se řadí to třetí roviny, totiž svatosti a milosti a po Kristu je jejím vrcholem. Je vnitřní krásou, tvořenou světlem, harmonií, dokonalou korespondencí mezi skutečností a obrazem, jaký měl Bůh při stvoření ženy. Je Evou, v celém svém jase a dokonalosti, „novou Evou“. Pohrdáme snad my křesťané krásou v jejím původním významu anebo se jí bojíme? Vůbec ne. Píseň písní oslavuje tuto krásu nevěsty a ženicha s nepřekonatelným nadšením a bez komplexů. I ona je Božím stvořením, dokonce květem hmotného stvoření. Říkáme však, že musí být vždy krásou „lidskou“, a proto odleskem duše a ducha. nemůže být snížena do sféry ryze živočišné, zůžena na pouhý smyslový odkaz, na nástroj pokušení, sex appeal. Znamenala by odlidštění.

Všichni můžeme vykonat něco pro, abychom generacím, které přijdou předali svět o trochu krásnější a čistší, pokud ne jinak, tak alespoň tím, že budeme dobře vážit čemu dáme skrze okna očí vstoupit do svého domu a srdce. To, co bylo pro Marii v životě východiskem, je pro každého věřícího cílem. I Církev je totiž povolána, aby byla jednoho dne „bez vrásky a poskvrny, ale svatá a neposkvrněná“ (Ef 5,27).

POKÁNÍ A OBRÁCENÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

„Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské!“ (Mt 3,2). Jsme už na ten výrok zvyklí, ale podvědomě přece jenom cítíme, že se tu spojují dvě věci, které spolu neladí. Příchod božího království je v biblickém duchu splnění všeho, co lidé očekávali. Mělo by se tedy říci: Radujte se! Místo toho čteme: Čiňte pokání! to nezní radostně. Kdo dělá pokání, musí si odpírat i to, co už má. Latinské *poenitentia* souvisí s pláčem. Kajícíci jsou tedy plačící. Protože to tak smutně zní, nahrazujeme slovo pokání jiným. Mluvíme o nutnosti „obrácení“. Obraťte se, chcete-li mít účast na nebeském království! „Obrácení“ prý lépe odpovídá výrazu hebrejskému, který je ovšem obrazný. Doslova by to bylo jít jistou cestou, zjistit že je špatná, tedy se vrátit. Ale ani to není radostné. Koho by těšilo zjištění, že bylo špatné to, co doposud dělal a že musí začít znovu.

Proti obojímu pojetí pokání, jak jsme je naznačili, jsou i psychologové. Smutek a pláč podlamují životní sílu, nejsou tedy dobrými podmínkami k budování nebeského království. A jak je tomu s „obrácením“? Přirozený růst je souvislý, bez násilných změn. To platí pro všechny organismy, tedy i pro život duše. Velcí lidé se vyznačují tím, že rozvinou to, co v sobě cítili a pěstovali už od mládí. Velké změny, zvláště když jsou násilné, naruší přirozený vývoj.

Zastavme se však u výrazu řeckého, který čteme v evangeliích, ta jsou psána řecky. Tam se pro pokání užívá slova *metanoia*. Je zajímavě složené. *Noia* znamená myšlenku. Když před to dáme předponu *meta*, neznámá to, že jednu myšlenku nahradíme jinou, ale že tu původní prohloubíme, uvidíme něco, co je v ní skryto pod povrchem. Když staří Řekové začali studovat přírodu, nazvali tu vědu „fyzikou“. Když se pak jejich filozofové zabloukali nad tím, co je základ všeho, co v přírodě pozorují, začali tomu říkat „metafyzika“. Podobný postup sledujeme, i když se díváme na vlastní život. Může to být pouhé pozorování toho, co dělám, jednoduché myšlenky (*noia*). Ale někdy se dokážeme zastavit a ptát se, jaký to má vlastně smysl, co znamená to, co dělám, pro mne samého. Takové zamyšlení je *metanoia*, pokání, obrácení v pravém slova smyslu. Je to převrat v psychologickém slova smyslu? Vypadá to tak navenek, ale to klame. Ukažme si to na dvou klasických příkladech obrácení: sv. Pavla a sv. Augustina. Sv. Pavel nenáviděl první

křesťany, pronásledoval je. Ale obrátil se a stal se nadšeným vyznavačem Krista. Tedy se zásadně změnil? Ano i ne. Jako farizej od počátku horlil pro svatost Božího zákona, jak jej zjevuje Starý zákon. Co se stalo při obrácení? Neřekl, že byl ten zákon pomýlený. Ale pochopil, že je jeho smyslem Kristus. Nevrátil se tedy nazpět, ale šel dál po té cestě, kterou začal a ke které ho od počátku stvoření Bůh vyvolil.

A sv. Augustin? On od počátku šel za tím, co učili starověcí filozofové: cílem života je štěstí. Mladý sympatický a nadaný Augustin chtěl být v životě šťastný. Hledal to štěstí v dětských hrách, později s ženami, pak i v úspěšné kariéře intelektuální. Ale nakonec pochopil, že opravdové štěstí najde až ve spojení s Bohem. Lidské srdce je totiž nespokojené, jak píše, tak dlouho, dokud nespočine v Bohu. Co pak řekneme o jednom známém marxistu, kterého zde nemíníme jmenovat. Obrátil se ke křesťanství. Podezřívali ho, že to udělal z prospěchářství. Ale on se tomu usmívá a dodává: Od mládí jsem byl nadšený pro spravedlivost a pro práva chudých. Jsem i dnes, ale vím, kde se spravedlivost najde: ne v ideologiích, ale u Boha Otce. Člověk, který dělá pokání, tedy začíná vidět svět takový, jaký doopravdy je, tak, jak jej vidí Bůh, který jej stvořil. Vidí, že je zásadně dobrý. To povzbuzuje k radosti. Ale nemůže mu uniknout ani druhá stránka: zlo, se kterým se setkáváme na všech stranách. I to je potřeba vidět očima Božíma, jeho hlubší smysl. Zde pak, jak se zase zdá, všechn optimismus přestává. Zlo, tj. hřích, je v Božích očích největší neštěstí, jaké nás může postihnout. Vede ke všem katastrofám a k smrti. Tak to čteme na stránkách Bible. Ale není to četba definitivní. Jedny stránky jsou doplněny druhými. Táž Bible, která nám ukazuje, že je hřích největší neštěstí, nás na druhých stránkách učí, že se každý hřích dá napravit pokáním. Napravit to, co se pokazilo, ukazuje na velkou schopnost řemeslníka, lékaře, pedagoga. Jsou to ovšem schopnosti omezené. Často proto slyšíme povzdech: Rád bych vám pomohl, ale tu se už nedá nic dělat. Schopný lékař pomůže v mnoha nemocech, ale před smrtí kapituluje. Nemohoucnost člověka před smrtí dala v literatuře vznik tragediím. Jsou opak pohádek. V těchto končí vypravování vždycky dobře, zlí jsou potrestáni a dobří odměněni. Na jak dlouho? O to už se pohádky nestarají. Končí závěrem: Jestli ještě žijí, mají se dobře. Tragedie naopak končí smrtí hrdiny. Dobře se mohou mít ti, co přijdou po něm, ale on už nenávratně zahynul. Bible je i po stránce literární originální. Není tu styl pohádky, ale není tu ani tragedie. Kdykoli se přihodí velké zlo, vstupuje do dějin Bůh a slibuje, že se dá zlo napravit pokáním. I smrt? I smrt, i ta už je přemožena v osobě Krista a nakonec zvítězí nad smrtí při jeho druhém příchodu na zemi všichni ti, kdo budou s ním. Kdo to bude? Říkáme: spravedliví. Ale koho můžeme nazvat spravedlivým, když všichni zhřešili? Proto je potřeba ten výraz upřesnit. Jsou to ti, kdo sice zhřešili, ale kdo dělali pokání. Definitivní Boží království už bude definitivně jejich. Z toho vidíme, jakou sílu má pokání. Bez něho by byl život na zemi tragedií, skrze pokání se stává návratem do ráje. Je to síla Boží daná člověku. Nedivíme se pak výroku sv. Augustina, který zní překvapivě: Kdyby mně dal Bůh na vybranou mezi stvořením nového světa a odpuštěním hříchů, vybral bych si to druhé. V tomto stylu je i žertovný výrok jednoho současného teologa. Položil otázku, jaký je rozdíl mezi zbožnými návody ke křesťanské dokonalosti a evangeliem. Odpověděli mu, že příručky křesťanské dokonalosti rozvádějí do podrobnosti to, co je v evangeliu řečeno jenom všeobecně. Teolog se ušklíbnul a řekl: Já tu vidím rozdíl zásadní. Návody k dokonalosti nás učí, jak žít, abychom nehřešili. Evangelium naopak pomáhá nám hříšníkům, jak z hříchu vyjít. Proto začíná kázání sv. Jana Křtitele, předchůdce Páně, i kázání samého Krista radostnou zvěstí: Čiňte pokání, tím se vstupuje do Božího království.

KRESLÍ: br. Tomáš
SCÉNÁŘ: o. Pavel

HELE, TATI,
MIKULÁŠ!

CO DĚLÁ
V KOSTELE
NA OBRAZE?

POČKEJTE, VENKU VÁM
ŘEKNU, KDO TO BYL

Svatý Mikuláš

TAK TEDY: MIKULÁŠ (ŘECKY NIKOLAIOS)
ŽIL PŘED 17 STY LETY V PATARĚ
V MALÉ ASII.

MALÁ ASIE
(TURECKO)
PATARA MYRA
Středozemní moře

MIKULÁŠOVI RODIČE BYLI KŘESŤANĚ.
NIKOLAIOSI, KDYŽ DĚLÁŠ NĚCO
DOBRÉHO, DĚLEJ TO NENÁPADNĚ.
NEJDE O TO, ABY TĚ CHVÁLILI LIDÉ?
BŮH VIDÍ!

TO, CO JE
SKRYTÉ!

DOBŘÁ!

DOBŘÁ!

NA PŘELOMU 3. A 4. STOLETÍ, KDY
MIKULÁŠ ŽIL, EXISTOVALO V ŘÍMSKÉ
ŘÍŠI JEŠTĚ OTROCTVÍ.

NIKOLAIOSI TÁMHLE TEN CHLAPÍK
PŘIŠEL ÚPLNĚ NA MIZINU!

CHUDÁK

CO MÁM
JEŠTĚ
PRODAT?
HOLKY!!!

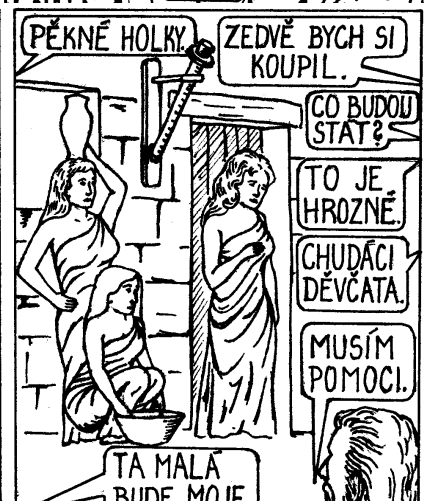

TOMU ČLOVĚKU HROZIL, ŽE
BUDE MUSET PRODAT SVĚ
TŘI DCERY.

MAM HROZNĚ
DLUHY, HROZÍ MI OTROCTVÍ.

PRODÁT SEBE MÍSTO NICH HO
NENÁPADLO - BYL TO POHAN!

MUSÍM VÁS
PRODAT!

PĚKNÉ HOLKY. ZEDVĚ BYCH SI
KOUPII.

CO BUDOU
STAT?

TO JE
HROZNĚ

CHUDÁCI
DĚVČATA.

MUSÍM
POMOCI.

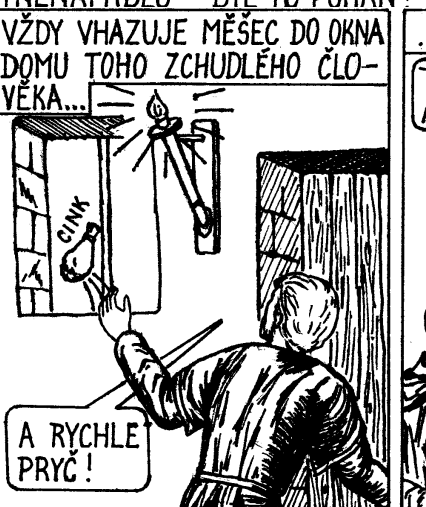
TA MALÁ
BUDE MOJE

NEPOZOROVANĚ PO TŘI NOCI SE
PLÍŽÍ ULICEMI PATARY TEMNÁ
POSTAVA ...

OPATRNĚ!

VÝBORNĚ, PUSTO A PRAŽDNO.

VŽDY VHAZUJE MĚSÍC DO OKNA
DOMU TOHO ZCHUDLÉHO ČLOVĚKA ...

A RYCHLE
PRYČ!

... A PAK PRCHÁ TEMNOTOU.

TO JE VÍČ, NEŽ JSOU MĚ DLUHY
A VAŠE VĚNA!

JSME ZA-
CHRÁNĚNY.

TAKŽE SE MŮŽE
ME PROVDAT.

ŽÁDNÉ
OTROCTVÍ.

MIKULÁŠ VŠAK NEZŮSTAL NEPO-
ZOROVÁN.

KDO TO JEN MOHL BÝT?

SOUSEDKA POVIĎALA, ŽE ZA-
HLÉDLA NIKOLAIOSE Z VEDLEJŠÍ
ULICE.

TEN UŽ PRYČ
POMOHL VÍCE
LIDEM.

PRYČ TAJNĚ ROZDÁVÁ
VŠE, CO ZDĚDIL.

NIKOLAIOSI, VÍM, ŽES TO BYL TY!

JDU TI
PODĚKOVAT.

NECH SI TO, PROSÍM, PRO SEBE.
NEDĚLÁM TO PRO LIDSKOU VDĚČNOST!

KUPEC TO ALE ROZHĚLIL PO CELE PATARĚ.

KONEJ DOBRO, ŽIJ V PŘÁTELSTVÍ S BOHEM A NEMUSÍŠ SE BÁT ANI ĎÁBLA!

PŘED 40 LETY - 8. PROSINCE 1965 – SKONČIL II. VATIKÁNSKÝ KONCIL

HOMÍLIE PAPEŽE PAVLA VI. PŘI SLAVNOSTNÍM UKONČENÍ KONCILU

Páni kardinálové, ctihodní bratři, představitelé národů, představitelé města Říma, vlády i občané všech koutů světa, pozorovatelé patřící k tolika rozmanitým křesťanským denominacím, i vy, věřící a synové zde přítomní i vy všichni rozptýlení po zemi a spojení s námi ve víře a lásce!

Krátce po skončení této mše svaté, si vyslechnete četbu několika poselství, kterými se ekumenický koncil po skončení svých prací obrací k různým skupinám osob, v nichž chce zahrnout nejrozmanitější formy, jimiž se projevuje lidský život. Vyslechnete si rovněž četbu Našeho oficiálního dekretu, jímž prohlašujeme druhý vatikánský ekumenický koncil za ukončený a uzavřený. Tato chvíle – tento nepatrný okamžik - je tedy chvílí pozdravů. Poté se náš hlas odmlčí. Koncil zcela skončil; toto ohromné a mimořádné shromáždění se rozejde.

Pozdrav, kterým se k vám obracíme, proto nabývá jedinečného významu, který si vám dovoluujeme předložit, nikoli abychom rušili od modlitby, nýbrž abychom více upoutali vaši pozornost k tomu, co slavíme.

Tento pozdrav je především univerzální. Obrací se k vám ke všem, kteří zde asistujete a účastníte se tohoto posvátného obřadu; k vám, ctihodní bratři v biskupské službě, k vám

představitelům i k vám, Boží lide; a rozšiřuje se a vztahuje na všechny, na celý svět. Mohlo by tomu snad být jinak, když se tento koncil definoval a byl ekumenický, čili všeobecný? Jako se po nebi šíří hlas zvonů, a ke všem a ke každému doléhá v šířícím se paprsku svých zvukových vln, stejně i náš pozdrav se v tuto chvíli obrací ke každému a ke všem. K těm, kdo ho přijímají i k těm, kdo ho nepřijímají: zaznívá a doléhá k uchu každého člověka. Z tohoto římskokatolického centra není v postatě nikdo nedosažitelný; co do principu, všichni mohou a musejí být osloveni. Pro katolickou Církev není nikdo cizincem, nikdo vyloučen, nikdo vzdálený. Každý, k němuž je zaměřen náš pozdrav je povoláný, pozvaný; je v jistém smyslu přítomný. Říká to srdce toho, kdo miluje: každý milovaný je přítomen! A my zvláště v této chvíli, v síle našeho všeobecného pastýřského a apoštolského poslání, všechny, všechny milujeme!

Říkáme to vám, dobré a věřící duše, které přestože nejste tomuto fóru věřících a národů přítomné osobně, jste zde svým duchem, svou modlitbou: i na vás papež myslí, s vámi slaví tento vznešený okamžik všeobecného společenství.

Říkáme to vám, nemocní, kteří jste téměř v zajetí svých nemocí a kteří, pokud by vám scházela útěcha tohoto našeho pozdravu, byste z důvodu duchovního osamocení cítili svou bolest dvojnásob.

Říkáme to zvláště vám, bratři v biskupské službě, kteří jste nikoli svou vinou na koncilu scházeli a nyní v řadách spolubratří a ještě více v jejich i našem srdci zanecháváte prázdnotu, pro niž tolik trpíme a která je obžalobou bezpráví, jež svazuje vaši svobodu; a pouze ona vám scházela, abyste mohli přijet na náš koncil! Pozdravuji vás, bratři, dosud neprávem drženi v mlčení, v útlaku a v upírání oprávněných a posvátných práv, náležejících každému čestnému člověku, tím spíše vám! a spolu s vámi vašim věřícím i těm, kteří s vámi sdílí váš strastný úděl! který se tak stává občanským vědomím světa! S tímto našim všeobecným pozdravem se konečně obracíme i na vás lidé, kteří nás neznáte; kteří nás nechápete; kteří nevěříte, že bychom vám byli užiteční, potřební a přátelští; a také na vás, kteří se domníváte, že konáte dobro, když se proti nám stavíte! Pozdrav upřímný, diskrétní a plný naděje; a dnes, věřte, plný úcty a lásky.

To je náš pozdrav. Ale poslyšte vy, kdo nám nasloucháte. Prosíme vás abyste si uvědomili, že tento náš pozdrav – na rozdíl od toho jak tomu běžně s pozdravy v profánní konverzaci bývá, kde slouží k ukončení blízkého vztahu či rozhovoru, - směřuje k posílení, k vytvoření – pokud je to třeba – duchovního vztahu, odkud čerpá svůj význam i hlas. Náš pozdrav není loučením, jež vzdaluje, nýbrž přátelstvím, co zůstává, a jež by se nyní popřípadě rádo zrodilo. Ba právě v tomto nejzazším vyhlášení by chtěl náš pozdrav na jedné straně dolehnout k srdci každého člověka, vstoupit tam jako upřímný host a v niterném tichu vašeho ducha pronést obvyklé a nevýslovné Pánovo slovo: „Svůj pokoj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám. Ne

takový jaký dává svět já vám dávám“ (*Jan 14,27*); (Kristus má svůj jedinečný a originální způsob, jak mluvit ve skrytu srdcí); na druhé straně náš pozdrav směřuje k dalšímu a vyššímu vztahu, neboť není jen výměnou bilaterálních hlasů mezi námi, lidmi této země, nýbrž odvolává se k dalšímu Přítomnému, samotnému Pánu, neviditelnému, ale působícímu v předivu lidských vztahů; a vzývá jej a prosí, aby v tom, kdo jej zdraví i v tom, kdo je pozdraven vzbudil nová dobrodiní, z nichž první a nejvyšší je láska.

To je náš pozdrav: kéž by v našich srdcích zažehl novou jiskérku božské lásky; novou jiskru, z níž by vzešel oheň principů, nauk i předsevzetí, jež koncil předložil, a kéž by skutečně dokázaly v Církvi i ve světě vyvolat onu obnovu smýšlení, činností, postojů i morální síly a radosti i naděje, která byla cílem samotného koncilu.

Náš pozdrav se proto stává ideálem. Stává se snem?, poezií? konvenční a prázdnou hyperbolou, jak tomu často dochází v našich obvyklých formulacích přání? Nikoli. Je ideálem, nikoli však nereálným. Ještě na okamžik vaši pozornost. Když se my lidé obíráme ve svých úvahách a touhách ideálních chápáním života, hned upadáme do utopie, do řečnické karikatury, iluzi nebo zklamání. Člověk si uchovává nevykořenitelnou touhu po ideální a naprosté dokonalosti, ale sám jí nedosáhne, ani co do pojmu, tím méně co do zkušenosti a reality. To víme; je to drama člověka, padlého krále. Všimněte si však, k čemu dochází dnes dopoledne: zatímco uzavíráme ekumenický koncil, slavíme nejsvětější Pannu Marii, Matku Kristovu a proto, jak jsme už řekli, Matku Boží a naši duchovní Matku. Nejsvětější Panna Maria, říkáme neposkvrněná! neboli nevinná, totiž úžasná, dokonalá; totiž Žena, pravá ideální a současně reálná Žena; tvor, v němž se s v naprostém jase zračí obraz Boží, bez jakéhokoli neklidu, k němuž naopak dochází u každé lidské bytosti.

Není nám snad tento pohled na tuto pokornou Ženu, naši Sestru a současně naši nebeskou Matku a Královnu, průzračným a svatým zrcadlem nekonečné Krávy, kterým můžeme ukončit náš duchovní koncilní výstup i tento závěrečný pozdrav? a kterým můžeme začít svou pokoncilní práci? Není nám snad tato krása Neposkvrněné Panny Marie inspirujícím ideálem, útěšnou nadějí?

IN SPIRITU SANCTO

PAULUS PP. VI A PERPETUA MEMORIA

„Druhý vatikánský koncil, shromážděný **v Duchu svatém** a pod ochranou blahoslavené Panny Marie, kterou jsme prohlásili Matkou Církve, a svatého Josefa, jejího vznešeného manžela, i svatých apoštolů Petra a Pavla, se musí bezesporu počítat mezi největší události Církve: byl totiž největším co do počtu Otců, kteří se k Petrovu stolci sjeli ze všech koutů světa, i z těch, kde byla hierarchická struktura zřízena teprve nedávno; nejbohatší

s ohledem na otázky, o nichž se ve čtyřech zasedáních pečlivě a do hloubky jednalo; byl konečně nejvhodnější máje před očima potřeby současné doby, především pak jde vstříc pastoračním potřebám a rozhojňujíc plamen lásky, vynaložil velké úsilí aby oslovil nejen křesťany, dosud odloučené od společenství s Apoštolským Stolcem, ale i celou lidskou rodinu.

S Boží pomocí se tedy dnes konečně završilo vše, co se týká posvátného ekumenického koncilu, i všechny konstituce, dekrety, deklarace a hlasování, schválená synodálním usnesením a Námi vyhlášena. Sám ekumenický koncil, vyhlášený 23. prosince 1961 našim předchůdcem Janem XXIII., který jej zahájil 11. října 1962 a v němž jsme po jeho smrti My pokračovali, s apoštolskou autoritou prohlašujeme za ukončený se všemi důsledky. Prohlašujeme dále také, že vše, co bylo synodálně ustanoveno, mají všichni věřící zbožně zachovávat, k slávě Boží, k ozdobě svaté Matky Církve a k pokoji a míru všech lidí...”

(z Apoštolského listu Pavla VI. 'In Spiritu Sancto', kterým byl 8.12. 1965 ukončen II. vatikánský koncil)

POSELSTVÍ KONCILU K LIDSTVU

Ctihodní bratři,

udeřila hodina našeho odjezdu a rozptýlení. Za okamžik opustíte koncilní shromáždění, abyste kráčeli vstříc lidstvu a nesli mu radostnou zvěst Kristova evangelia a obnovy jeho Církve na níž jsme společně po čtyři léta pracovali.

Tato chvíle je jedinečná; chvíle nesrovnatelného významu a bohatství! V tomto všeobecném shromáždění, v tomto privilegovaném bodě času a prostoru, se sbíhá minulost, přítomnost i budoucnost. Minulost: je tu totiž shromážděna Kristova Církev, se

svou tradicí, se svými dějinami, koncily, učiteli, svými světci... Přítomnost: chystáme se vyjít k dnešnímu světu s jeho bídou, bolestmi, hříchy, ale také s jeho úžasnými vymoženostmi, hodnotami, jeho ctnostmi... Konečně budoucnost je v toužebné výzvě národů k větší spravedlnosti, v jejich vůli po míru, ve vědomé i nevědomé žízni po vyšším životě: právě po tom, který jim může dát a chce dát Kristus.

Zdá se nám, jakoby ze všech končin světa vycházel nezměrný a zmatený hřmot: dotazy všech, kdo hledí na Koncil a s úzkostí se nás ptají: nemáte nám snad vy co říci? ... nám, kteří vládneme?... nám, intelektuálům, pracujícím, umělcům?... nám ženám? nám mladým? nám nemocným, nám chudým?

Tyto úpěnlivé hlasy nezůstanou bez odpovědi. Už čtyři léta Koncil pracuje na všech lidských

kategoriích; pro ně vypracoval „Konstituci o Církvi v současném světě“, kterou jsme vyhlásili včera za nadšeného aplausu vašeho shromáždění.

Z naší dlouhé meditace o Kristu a jeho Církvi musí v tuto chvíli prýstit první slovo zvěstující pokoj a pozdrav pro množství těch, kteří na ně čekají. Dříve, než se koncil rozejde, chce dostát této prorocké funkci a přeložit do krátkých poselství, napsaných co nejpřístupnějším jazykem „radostnou zvěst“ kterou má pro svět; a někteří z jeho

nejpovolanějších interpretů se nyní s těmito poselstvími obrátí vaším jménem k celému lidstvu.

K těm, kteří vládnou

V této slavnostní chvíli, my, otcové XXI. ekumenického koncilu katolické Církve, předtím, než se rozejdeme po čtyřech letech modliteb a prací, v plném vědomí našeho poslání vůči lidstvu, obracíme se s uctivostí a důvěrou k těm, kteří mají v rukou osud lidí na zemi, k těm, kdo jsou nositeli časné moci.

Hlasitě prohlašujeme: ctíme vaši autoritu a moc; respektujeme vaši funkci; uznáváme vaše spravedlivé zákony; vážíme si těch, kdo je tvoří i těch, kdo je aplikují. Ale máme vám co svatosvatě říct: Jediný Bůh je veliký. Jediný Bůh je počátkem i koncem. Jediný Bůh je zdrojem vaší autority a základem zákonů.

Vám přísluší, abyste na zemi podporovali řád a pokoj mezi lidmi. Ale nezapomeňte: je to Bůh, živý a pravý, který je Otcem lidí. A je to Kristus, jeho věčný Syn, který přišel, aby nám oznámil a dal pochopit, že jsme všichni bratři. On je velkým tvůrcem řádu a pokoje na zemi, neboť je to On, kdo vede lidské dějiny a který jediný dokáže přimět lidská srdce, aby se zřekla zvrácených vášní, jež plodí válku a bolest. Je to On, kdo žehná chléb lidstva, kdo posvěcuje jeho práci i jeho utrpení, kdo mu dává radost, kterou vy nedokážete dát, a utěšuje v bolestech, jež nedokážete utěšit.

Ve vašem pozemském a časném městě, Kristus tajemně buduje své město duchovní a věčné, svou církev. A co tato církev žádá po vás, po dvou tisíciletích dění všeho druhu ve vztazích s vámi, mocnostmi světa; co po vás žádá dnes? Vyslovila to v jednom z nejvýznamnějších textů tohoto koncilu: žádá po vás jen svobodu. Svobodu věřit a hlásat svou víru, svobodu milovat svého Boha a sloužit mu, svobodu žít a přinášet lidem jeho poselství života. Nebojte se: ona je obrazem svého Mistra, jehož tajemné působení vás neobírá o vaše výsady, nýbrž uzdravuje vše, co je lidské, od jeho osudové pomíjivosti, proměňuje to, naplňuje nadějí, pravdou a krásou.

Nechte Krista konat jeho očistnou činnost ve společnosti! Nepřibíjejte jej znovu na kříž: bylo by to rouhání, protože On je Boží Syn: byla by to sebevražda, protože On je Syn Člověka. A nás, jeho pokorné služebníky, nechte šířit všude bez překážek radostnou zvěst evangelia pokoje, kterou jsme meditovali v celém průběhu tohoto koncilu. Prvními, kdo z toho budou těžit, jsou vaše národy, neboť církev pro vás vychovává loajální občany, přátele sociálního pokoje a pokroku.

V tento slavnostní den, kdy církev uzavírá shromáždění XXI. ekumenického koncilu, nabízí vám skrze náš hlas své přátelství, své služby, své duchovní a morální energie. Ke všem se obrací se svým poselstvím spásy a požehnání. Přijměte je tak, jak vám ho nabízí, s radostným a upřímným srdcem, a předejte ho všem vašim národům.

K myslitelům a vědcům

Zvláštní pozdrav vám, hledači pravdy, vám, myslitelé a vědci, zkoumatelé člověka, vesmíru a dějin, i vám všem, poutníkům za světlem, i těm, kteří se na cestě zastavili, znaveni a zklamáni marným hledáním.

Proč zvláštní pozdrav právě vám? Protože my všichni zde, biskupové, koncilní otcové popřáváme sluchu pravdě. Čím bylo naše úsilí během těchto čtyř let ne-li pozorným hledáním a prohlubováním poselství pravdy, svěřeného Církvi, ne-li úsilím o dokonalejší poslušnost Duchu pravdy?

Nelze proto, abychom se s vámi nesetkali. Vždyť vaše cesta je tou naší. Vaše stezky nebudou nikdy cizí těm, jež jsou nám vlastní. Jsme přáteli vašeho badatelského povolání, spojenci vašich námah, obdivovateli vašich objevů a je-li třeba, těšiteli vašeho zoufání a nezdaru.

I pro vás tedy máme poselství, a to zní: pokračujte v bádání, nikdy se ho nezříkejte, nikdy nepochybujte o pravdě! Mějte na paměti slova vašeho velkého přítele, svatého Augustina: „Hledáme s touhou najít, a nacházíme s touhou hledat dál“. Šťastní jsou ti, kdo i přesto, že znají pravdu, pokračují v jejím hledání, aby ji obnovili, prohloubili, aby ji předali jiným. Šťastní jsou ti, kdo i přesto, že ji nenašli, putují k ní s upřímným srdcem: ať hledají budoucí světlo za pomoci stávajících paprsků, až k plnosti světla!

Nikdy však nezapomeňte: už to, že uvažujete je velká věc; přemýšlet je především povinnost; běda tomu, kdo dobrovolně zavírá oči před světlem! Přemýšlet je i odpovědnost: běda těm, kdo zatemňují ducha tisícerými klamy, aby jej potlačili, zahltili pýchou, dali mu padnout a zdeformovali ho! Co je základním principem pro vědce. ne-li usilovat o správné uvažování?

Proto, aniž bychom vás překvapili, aniž bychom zaslepili vaše pohledy, nabízíme vám světlo našeho tajemného zdroje: víru. Ten, který nám ji svěřil je nejvyšším Pánem poznání, je tím, jehož pokornými učedníky jsme, je jediným, kdo mohl a může prohlásit: „Já jsem světlo světa, já jsem cesta, pravda a život“.

Toto slovo se týká vás. Snad nikdy nebyla zřejmá jako dnes, díky Bohu, možnost hlubokého souladu mezi pravou vědou a pravou vírou, které jsou obě ve službě jediné pravdy. Nepromarněte toto vzácné setkání! Důvěřujte víře, této velké přítelkyni vědy! Obracejte se k jejímu světlu, abyste dosáhli pravdy, celé pravdy! To je přáním, povzbuzením, jež vám předtím, než se rozejdou, vyslovují otcové celého světa shromáždění na koncilu v Římě.

Umělcům

Vám všem, umělcům, kteří jste si zamilovali krásu a pracujete pro ni; básníkům a spisovatelům, malířům, sochařům, architektům, hudebníkům, lidem divadla a filmu... K vám všem nyní našimi hlasem promlouvá Církev koncilu: jste-li přátelé pravého umění, jste našimi přáteli!

Církev s vámi už odedávna spolupracovala. Budovali jste a zdobili její chrámy, slavili jste její dogmata, obohatili její liturgii. Pomohli jste jí přeložit božské poselství do řeči forem a postav, učinit neviditelný svět vnímatelným.

Dnes stejně jako včera, vás Církev potřebuje a obrací se na vás: našim hlasem vám říká: nedopust'te, aby byla přerušeno spojenectví, ze všech nejpłodnější! Neodmítejte dát svůj talent do služby božské pravdě! Neuzavírejte svého ducha před vanutím Ducha Božího!

Tento svět, v němž žijeme, potřebuje krásu, nemá-li upadnout do zoufalství. krásu, stejně jako pravda, vnáší do lidských srdcí radost a je nejvzácnějším plodem, jenž přetrvává opotřebování času, jenž spojuje národy a dává jim komunikovat v úžase. A to vše díky vašim rukám ...

Ať jsou tyto ruce čisté a nezaujaté! Pamatujte, že jste strážci krásy ve světě: to stačí, aby vás to osvobodilo od pomíjivých choutek bez skutečných hodnot, a vymanilo vás to z hledání cizích a škodlivých výrazů.

Bud'te vždy a všude hodni svého ideálu, a budete hodni Církve, která se k vám dnes našim hlasem obrací s poselstvím přátelství, spásy, milosti a požehnání.

/dokončení příště/

U BABYLÓNSKÝCH ŘEK

/promluva Benedikta XVI. při středěční generální audienci, 30. 11. /

*U babylónských řek, tam jsme sedali a plakali,
když jsme vzpomínali na Sión.
na vrby toho kraje jsme zavěsili své citery.
Neboť tam od nás žádali písně ti, kdo nás odvěkli,
kdo nás sužovali, od nás žádali, abychom se radovali:
„Zpívejte nám ze siónských písní!“
Jak bychom mohli zpívat Hospodinovu píseň v cizí zemi?
Kdybych měl na tebe zapomenout Jeruzaléme,
ať mi zchromne pravice!
Ať se mi jazyk přilepí k patru, jestliže na tebe nevzpomenu,
když nedám přednost Jeruzalému před každou svou radostí.
(Žalm 136,1-6)*

O první středě adventu, v liturgickém období ticha, bdění a modlitby, kdy se připravujeme na Vánoce, rozjímáme nad 136. žalmem, který proslul úvodním veršem latinské verze: *Super flumina Babylonis*. Text připomíná tragédii hebrejského národa, zničení Jeruzaléma v roce 586 před Kristem a následné babylonské zajetí, jež bylo jeho důsledkem. Máme před sebou bolestný národní hymnus, poznamenaný trpkou nostalgií po tom, co je ztraceno. Ve zkroušeném vzývání Hospodina, v prosbě, aby osvobodil své věrné z babylonského otroctví, jsou také dobře vyjádřeny pocity naděje a očekávání spásy, s nimiž jsme pouť adventem zahájili.

První část žalmu (srov. verše 1-4) popisuje zemi vyhnanství, s jejími řekami a kanály, které zavlažovaly babylonskou nížinu, kde žili deportovaní židé. Je to téměř symbolický předobraz vyhlazovacích táborů, do kterých byl v právě se završivším století hebrejský národ poslán hanebnými manévry smrti, které zanechaly nesmazatelné stopy hanby v dějinách lidstva.

V druhé části žalmu (srov. verše 5-6) naopak převládá láskyplná vzpomínka na Sión, ztracené město, které však v srdcích vyhnanců zůstává živé. Ve slovech žalmisty je zmínka o ruce, jazyku, patru, hlasu a slzách. Ruku nutně potřebuje hudebník hrající na citeru. Nyní však je ochromena bolestí, i proto, že citery jsou zavěšeny na topolech (srv. v. 5).

Jazyk potřebuje zpěvák, ale nyní mu přišel k patru (srov. V. 6). Marně babylonští trýznitelé „vybízejí ke zpěvu... k radovánkám“ (v. 3). „Zpěvy Siónu“ jsou „zpěvy Hospodinovými“ (vv. 3-4), nejsou to folklórní zpěvanky vhodné k veřejnému přehrávání. Pouze v období svobody a jen prostřednictvím liturgie se jimi může národ obracet k nebesům. Bůh, který je posledním soudcem dějin, dokáže pochopit, přijmout a spravedlivě posoudit také nárek obětí, navzdory hořkým tónům, kterými jsou někdy protknuty.

V dalším rozjímání nad naším žalmem se nechme vést sv. Augustinem. Velký církevní otec k němu překvapivě poznamenává: Bůh ví, že i mezi obyvateli Babylónu jsou tací, jež usilují o mír a dobro, přestože nesdílejí biblickou víru. I je nakonec dovede do nebeského

Jeruzaléma a odměnění je za to, že si uchovali čisté svědomí. „Jsme-li obyvateli Jeruzaléma ... a máme žít na této zemi ve zmatku dnešního světa, v dnešním Babylónu, kde nepřebýváme jako občané, ale jsme drženi jako vězni, máme to, co je řečeno v žalmu, nejen zpívat, ale máme tím žít, a to celým svým srdcem, které vroucně a zbožně touží po věčném městě.“ K „pozemskému městu zvanému Babylon“ pak dodává: „(žijí v něm) lidé, kteří se snaží, vedeni láskou k němu, zajistit mu mír, mír dočasný; nechovají žádnou jinou naději, ale přece to činí s velkou radostí, aniž by si slibovali cokoli jiného. Vidíme je, jak se s veškerým úsilím snaží být prospěšní pozemské společnosti. Když se tedy s čistým svědomím zhošťují těchto povinností, Bůh nedovolí, aby zahynuli spolu s Babylónem, protože je předem vyvolil za obyvatele Jeruzaléma; pokud se ovšem během života v Babylónu nenakazí pýchou, okázalou marnivostí a popudlivou domýšlivostí. On totiž vidí jejich porobení a ukáže jim ono druhé město, po kterém budou opravdu toužit a ke kterému upnou všechno své úsilí.“ (*Esposizioni sui Salmi*, 136, 1-2: *Nuova Biblioteca Agostiniana*, XXVIII, Roma 1977, s. 397.399).

MOZAIKA BENEDIKTA XVI. V BAZILICE SV. PAVLA ZA HRADBAMI

V sobotu, 26. listopadu byl v bazilice sv. Pavla za hradbami vystaven portrét Benedikta XVI., který bude přidán k vyobrazením předcházejících 264 papežů, počínaje sv. Petrem. umělec, který jej zhotovil, Ulisse Martini, přiznal, že se v něm „soustředil především na tvář a oči ve snaze soustředit se na jeho stále usmívající se pohled“. Sám Benedikt XVI. shlédl dílo na konci střední generální audience 23. 11. Mozaika má

elipsovitý tvar. Zobrazuje papeže v liturgickém odění a se symboly pontifikátu. Byla umístěna v chrámové lodi hned vedle portrétu Jana Pavla II. a hledí tedy směrem k hlavnímu oltáři. Realizace podkladu mozaiky, v tomto případě kovového, a poté volba barev, jimiž jsou smalty. Pochopitelně se barvy volí podle jednotlivých částí, tedy červeně a běloba pro roucho a odstíny barvy pleti, které tvoří nejsložitější část portrétu. Mozaikové kamínky se na tento kovový podklad aplikují speciálním tmelem na bázi lněného oleje, který je stejný jako tmel užívaný už od konce XV. století při realizaci mozaik baziliky sv. Petra.

ŽIVOT JE SEN!

/komentář papežského kazatele P. Raniero Cantalamessy, ofm/

Toho času řekl Ježíš svým apoštolům: Bděte, protože nevíte, kdy přijde pán domu, zdali navečer, nebo o půlnoci, nebo za kuropění, nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: **Bděte!**“.

Tento způsob Ježíšovy řeči sleduje zcela přesný pohled na svět: přítomnost je jako dlouhá noc; život, který tu vedeme se podobá spánku; horečná činnost, kterou během něj vykonáváme, je ve skutečnosti sněním.

Jeden španělský spisovatel 17. století, Calderon de la Barca, napsal na toto téma proslulé drama: „Život je sen“ (*Vida es sueño*). Sen odráží především krátkost našeho života. Sen se odehrává mimo čas. Ve snu věci netrvají tak dlouho jako ve skutečnosti. Situace, jež by vyžadovaly dny a týdny, se ve snu odehrají během několika minut. Je to obraz našeho života: člověk poté, co zestárl, dívá se zpátky a nabývá dojem, že to všechno bylo jako vánek.

Dalším znakem snu je neskutečnost či nicotnost. někdo může snít o tom, že sedí na hostině a dosyta jí a pije; probudí se však a nachází se s celým svým hladem. Chudákovi se jedné noci zdá, že se stal bohatcem: ve snu jásá, je tak hrdý, že dokonce pohrdá svým otcem a tváří se, že ho nezná, ale jakmile se probudí, znovu se nachází v chudobě, v jaké žil předtím. Někdo na této zemi udělal bohatou kariéru, ale umírá a nachází se ve stejném postavení jako onen chudák, který se probudil poté, co snil, že je bohatý. Co mu zbude z celého jeho bohatství, pokud ho dobře neužíval? hejno mušek.

Charakteristika snu se neaplikuje na život a je nedostatkem odpovědnosti. Ve snu můžeš zabít či okrást; ale probudíš se bez nejmenší stopy viny; tvůj trestní rejstřík je čistý. V životě tomu ale tak není. To dobře víme. Ten, kdo se v životě něčeho dopustí, zanechává stopu, a jakou! je dokonce psáno, že „Bůh dá každému podle jeho skutků“ (*Řím 2,6*).

Ve fyzické rovině jsou substance, které „přivádějí“ k spánku; nazývají se uspávací prostředky, a jsou dobře známé generaci, jakou je ta naše, která trpí nespavostí. Strašlivý uspávací prostředek existuje i v morální oblasti. Jmenuje se zvyk. Zvyk je jako upír. Upír – alespoň podle mínění – se spojuje s lidmi, co spí, saje jejich krev a současně jim injektuje uspávací sérum, jež činí jejich spánek ještě sladším, aby tak nešťastník upadal hlouběji a hlouběji do spánku a upír mohl sát krev jak dlouho bude chtít.

Také zlozvyk uspává svědomí, takže člověk už ani nevnímá výčitky, považuje se za dobrého a přitom si neuvědomuje, že duchovně umírá.

Když tě tento upír zezadu napadne, jedinou záchranou je něco, co tě znenadání ze spánku probudí. To má s námi udělat Boží slovo svými burcujícími výkřiky, které k nám tak často zaznívají v době adventní: „Bděte!“ Skončíme Ježíšovým slovem, které otvírá naše srdce důvěře a naději: Blahoslavení ti služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí! Opáše se, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat“ (*Lk 12,37*).

POŘAD BOHOSLUŽEB: 4. – 11. prosince 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 4. prosince	2. NEDĚLE ADVENTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu HOLUBOVU a DORAZILOVU
		DRYSICE 9.30	za + Františka a Marii SYNKOVY a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Ladislava HRUBÉHO a dva syny
PONDĚLÍ 5. prosince	PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Jaromíra POSPÍŠILA, živou a zemřelou rodinu
ÚTERÝ 6. prosince	SV. MIKULÁŠ, BISKUP	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii ROUBALOVOU, manžela a dvě děti
STŘEDA 7. prosince	SV. AMBROŽ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE		
ČTVRTEK 8. prosince	SLAVNOST PANNY MARIE POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU PŘÍLEŽITOST K ZÍSKÁNÍ PLNOMOCNÝCH ODPUSTKŮ	PODIVICE 8.00	za +Františku POSPÍŠILOVOU, manžela a celou + rodinu
		DRYSICE 16.00	za + rodinu KLUDÁKOVU, HONOVU a RACLAVSKOU
		PUSTIMĚŘ 17.30	za +r.SLÁMOVU, JANÁKOVU a dar zdraví pro živou rodinu SVĚTELNÝ PRŮVOD K LURDSKÉ JESKYNI A LITANIE K NEPOSKVRNĚNÉ
PÁTEK 9. prosince	PÁTEK PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ		
SOBOTA 10. prosince	SOBOTA PO 2. NEDĚLI ADVENTNÍ		
NEDĚLE 11. prosince	3. NEDĚLE ADVENTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana SRNCE, manželku a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Jakuba POLÁCHA, manželku a rodiče
		PODIVICE 11.00	za dvoje + rodiče POSPÍŠILOVY a duše v oč.

**INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA PRVNÍ POLOLETÍ ROKU 2006 (1.1.-30.6.)
ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ. PAMATUJTE VČAS NA SVÁ JUBILEA!**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LISTOPAD 2005

1. Aby se šířilo stále hlubší chápání důstojnosti muže a ženy podle záměru Stvořitele.
2. Aby hledání Boha a žízeň po pravdě přiváděly každého člověka na zemi k setkání s Pánem.
3. Abychom s končícím rokem patřili s vděčností na tvář Krista, který se pro člověka stává darem a spásou.
4. Aby Panna adventu, která s nevýslovnou láskou očekávala narození svého Syna, byla i pro nás vzorem bdělé modlitby a upřímné radosti na cestě k setkání s Pánem, který přichází.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.